

La Veu de Tortosa

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 14 Janer de 1900

Núm. 7

À LA PREMPSA CATALANA

¡Fora diferencies!

Ens anem enteran, ab verdadera pena, de les diferencies ocorregudes entre les forses que 's mohuen en lo camp catalaniste. Gran confiança haviem tingut fins ara y casi tocavem els resultats de les nobles aspiracions qu' animaven als fills de Catalunya pera conseguir, en jorn no lluny, sa verdadera llibertat, la reivindicació de sos drets furtats pel centralisme, de sas entitats en lo terror administratiu; en una paraula, de sa organizació digna é independent com abans ho era. Mes si aquesta oposició, á que aludim, no 's talla d' arrel; si 'ls contrincants no s' atenen á n' aquella paraula salvadora de *jalto el fuego!*, no desconeguda en la mateixa Catalunya, ens temém que portará el cisma, detrás del cisma la separació, y un colp dividits, com á arbre caygut, lo centralisme farà llenya de sas branques y contades individualitats ens quedarà solsament lo recurs de plorar arreconats lo fi desastrós dels nobles propòsits de tot un poble, que, per febles apreciacions y per no sapiguense entendres ha vingut á justificar per sas petites diferencies, lo prudent adagi consignat en fulles divines: *Omne regnum in se divisum desolabitur.*

Petits y nous som en l' estadi de la prempsa; pobra es nostra ciencia, petita nostra autoritat; pero 'ns queda el recurs del consell propi dels bons y lleals amichs, y en forsa d' aquest mateix recurs, com si les nostres paraules constituïsquessin la forma qu' embolcalla lo memorial humil y sen-

tit que 'l petit dirigeix al grant, als ilustrats competidors en aquesta lluyta que plorem y quals conseqüencies presentim, els aconsellam, convensuts de sa noblesa de mires, qu' una y altra part procureu atendre als punts principals de les aspiracions de Catalunya, deixant formes secundaries á un costat.

No som evolutius, no som intransigents, pero creyém que s' ha fet una campanya massa dura contra *La Veu de Catalunya*, que al cap y al fi representa 'l periodisme popular y á 'n' ella 's deu en gran part lo renaiement del regionalisme en aquestos temps amarchs. No som evolutius, no som intransigents; pero som partidaris de la justicia y en aquest moment en que tothom critica 'ls procediments de la *justicia del centralisme*, no hem de ser nosaltres los qu' han d' embrutar ab lo baf de l' injusticia l' esplendent mirall de la historia catalana.

No volém dir ab aixó que despreciém els mérits y serveys de *La Renaixensa* com á degá molt digne de la prempsa catalana. Molt al contrari, regoneixerém sempre en ell al mestre qu' ha alentat nostre esperit en la infantesa, pera ensenyarnos més tart el camí de la veritable reconquesta de la patria catalana.

No, no som evolutius, no som intransigents. Som tan sols fills de nostra mare patria y per ella anirém al sacrifici si les circumstancies nos hi porten. Creyém que tothom deu

fer abdicació d' un amor propi mal entés; creyém que ja h' arribat l' hora d' extendrer lo llas de germanor y de deixar rahons, diferencies ó procediments que tan mienyspreuhan la dignitat del poble catalá.

Si en aquest moment históric no s' aprofita la embranzida reviscoladora de totes les regions catalanes, en aquesta ensopegada veurém com desde 'l tossal més alt cau Catalunya al fons d' un ensopiment baix tots conceptes deshonorós, antipatriótic y impolític.

Repetim qu' es molt poca l' autoritat nostra pera endressar aquesta qüestió, que considerém capital. Si les persones més significades volen salvar á Catalunya del naufragi, ab s' ajuda anirém á port segur. Hi ha un medi pera conseguirho, y al objecte proposém un miting á Barcelona, ahont se reuneixin tots el Directors ó Redactors dels periodichs regionalistes á fi de cambiar impresions y desvaneixer aquesta bola de neu per desgracia massa grossa.

Ja vehuen uns y altres com á les seves veus ha secundat tota Catalunya; ja han vist com les aspiracions de la llegítima independència catalana s' han sentit batrers dintre 'l cor de totes les regions, les quals han fet públiques manifestacions d' amor y de fé, constituhint Associacions, Assemblies, Cassinos, Revistes y Centres de propaganda. J' han tingut, uns y altres, ocasió de veurer com al toch de somatent s' han aixecat co-

marques fins avuy gegudes en lo bressol del indiferentisme y que 'l regionalisme donant un pas avant ha trobat ressó per tota la patria catalana; desde 'ls penyals del Ampurdá á les riberes del Ebre, desde 'ls confins de Lleyda, no molt lluny d' Hosca, hasta les platjes de la ciutat comptal.

¿Si Catalunya s' aixeca com un sol home per qu' hem de consentir son derròcament?

En gracia d' aquesta unanimitat de criteris y fent d' aqueixa *punt de partida*, demaném lo concurs de tota la premsa catalana pera que tots plegats ajudessem á ofegar aquestes petites diferencies y al crit de ¡Visca Catalunya! units y arrengrerats, consolidessem nostre programa dintre del periodisme, procurant, sempre, que les Bases de Manresa governen la marxa de nostra regeneració.

Aixó es lo qu' avuy necessita Catalunya.

Lo demés, tot son *rahons de forn ó cartes que no llguen*.

Francesch Mestre Noè.

Tortosa, Janer 1900.

La Religió y lo Catalanisme

Molts son los que diuen que seguirían nostres idees si dintre nostre *partit* (com ells diuen) parlessim de Religió, es dir, si 'ls catalanistas posessim com á religió de Catalunya, la Católica; alashoras diuen, seguirían vostres idees, mes ara no ho fém perquè, si be es veritat que entre 'ls vostres n' hi han de catòlics, també n' hi han de protestants y masons.

Molts diuen aixó, mes per haberho sentit á dir; ja que per convenció son pochs y á eixos vaig á demostrarlosi son erro probantlosi que los Catalanistas som catòlics no sols particularment, sinó dins nostre programa.

I

Los catalanistas som catòlics no sols particularment, sinó dins nostre programa.—La primera part no cal probarla, donchs probada la segona, es á dir, probat que som catòlics en nostre programa, quedarà probat que ho som particularment, per alló de que seguint el tot se segueix la part.

Aném donchs á probar la segona.—Los Catalanistas som catòlics dins nostre programa.—Lo catalanisme 's funda en lo verdader amor á la Pàtria de quin amor se desprén l' amor á las tradicions pátrias.—Per lo tant essent la Religió Católica, tradició á Catalunya, tots los que 'ns apréciem de Catalanistas seguirém eixa religió que nostres ávis practicaren.

La Religió Católica es tradició á Catalunya.—Ho proban los principis, la legislació y lo pensament catalá que en tot temps foren verdaderament catòlics.

Principis—Durá un quant temps, en lo quin sols se tenia per nobles á aquells que seguían la carrera de las armas ó als que d' eixos descendían; n' obstant á Catalunya eixos apellidats nobles no 's desdenyavan de parlar ab los menestrals perque partian

d' aquell principi del cristianisme: del ennobliment del home per son treball.

Llegislació.—En quant á la legislació, copiaré lo següent tros, tret del llibre «Tradició Catalana» del Pbre. Joseph Torras y Bages, avuy Exm. é Ilm. Sr. Bisbe de Vich; de quin tros se desprén que la legislació catalana te esperit cristiá y catòlich: «Respecte de si la legislació catalana te esperit cristiá, basta recordar que lo dret de la Iglesia, lo dret canònic, es supletori en ella; y totas y qualsevol de sas disposicions germinaren y nasqueren baix lo suau calor de la Religió, perpétua educació de la nostra gent. Cristo, restaurador de la naturalesa, es lo cor de la nació catalana, y al suau y ordenat ritme de sa sabiduría y amor se movían los fundadors y pares de nostre poble.»

Pensament.—Lo pensament catalá ha sigut sempre catòlich, donchs los grans pensadors cataláns han demostrat sempre son amor á la Religió.—Exemple tenim entre nosaltres: Sant Ramón de Penyafort.—Sant Vicents Ferrer.—Lo B. Ramón Llull.—Sant Pere de Claver y lo gran filòsof de nostre segle, lo Pbre. Jaume Balmes.

Una proba també del pensament catalá son algunas cansons que datant d' anys ó segles enrera y en las quinas s' hi veu l' esperit catòlich. Sols citaré la cansó. «Els Segadors» ja que al mateix temps de donar una proba de religiositat d' aquell temps, la dona també del nostre, ja que s' ha après eixa cansó com á Himne Nacional. En ella hi ha un tros que diu:

«Ont es vostre capitá
Ont es la vostra bandera.»
Varen treure al bon Jesús
Tot cobert ab un vel negre,
«Aquí es nostre capitá
Aquí es la nostra bandera.»

Si tenían y tenim per capitá y bandera al Bon Jesús, senyal que á Ell junt ab sas ensenyansas volém seguir.

Hi ha un fet en nostra historia que proba també la catolicitat del poble catalá.—En lo segle XIII, y pres la batalla del Guadalete, Tarik comensá la conquesta d' Espanya y junt ab Musa, baixá la conca del Ebre entrant á Catalunya, ahont si be algunas ciutats los hi posaren resistencia, lograren dominarlas; pero respectant sa autonomia local y permetent l' exercici del cult catòlich.—Mes després que se fundá lo Califat de Córdoba, demostraren son esperit centralisador, posant també obstacles al lliure exercici del cult-catòlich, lo que doná lloch á que 'ls cataláns sospirassin per sa independència.—La derrota que 'ls alarbs sufriren en lluyta contra Carles Martel, doná més ánims als cataláns que al fi lograren traurerlos de Catalunya.—La rahó principal que feu desplegar la bandera catalana, fou la reivindicació de nostras idees religioses.

Un altre proba de la catolicitat del poble catalá está en que may han pogut fer res en ell las heretjias que més prossélits feyan en altrás nacions. La Masoneria que tant mal fá á nostra mare la Iglesia Católica no es de pensar tingui gayres seguidors en nostra Pàtria y si 'ls té deuen esser entre gent aymadora de lo nou y vividora á costellas del element patriòtic, entre gent que no coneix la historia de Catalunya, la historia del poble que tants martirs doná á l' Iglesia y tants homes ilustres á la religió.

II

Me sembla haber ja probat que la reli-

gió Católica es tradició á Catalunya es á dir, que es la que practicaren nostres avis y per lo tant la que nosaltres, que som verdaders aymadors de la patria, debém seguir.

Més per si ab eixa rahó (la tradició) no n' hi hagués prou pera demostrar qu' els catalanistas som catòlics dins nostre programa, donaré dugues rahons tretas del actual estat de cosas:

1.ª Bases de Manresa.—En la Base 1.ª y llegim lo següent: «Atenent que, las relaciones que segons los preceptes constitucionals vigents, uneixen l' Estat ab la Iglesia han sigut sancionadas per la potestat de aquesta, se mantindrán aquellas, mentres abduas potestats de comú acort no las modifiquin.»

«Lo poder central procurarà concordar ab lo Sant Pare la manera de subvenir la dotació del cult y clero y de provehir las dignitats y prebendas eclesiásticas en armonía ab la organizació regional; y tant si 's sosté l' Real Patronat, com si 's restableix la disciplina general de la Iglesia, deurá procurarse qué, respecte de Catalunya, 's previngui en lo Concordat que hagin de ser catalans los que exerceixin jurisdicció eclesiástica, propia ó delegada, com també los obtentors de dignitats y prebendas.»

2.ª Los periódichs catalanistas.—Entre la premsa que circula avuy per nostre principat n' hi ha de catalana y castellana: entre la primera hi ha que distinguir la catalana en quant á la forma y l' fondo y la que tan sols ho es en quant á la forma. D' eixas duas la primera es la verament catalanista, á la que hi perteneix entre altres *La Costa de Llevant*. Eixa premsa s' ha distingit sempre per son amor á la religió y una proba está en que en ella hi han colabarat los Excms. é Ilms. Srs. Bisbes de Barcelona y Vich; y en los escrits que eixos periódichs han publicat no hi hem trobat res que desdigni del fondo de la moral catòlica. En eixos periódichs sols s' ha fet, y ajudant Deu se fará sempre y quant convingui, guerra al clero castellanizat que hi ha en nostra terra, més no per esser clero, sino perque ha vulgut (y fins ho ha fet) introduhir en nostras iglesias *modas* tals com las de *resar y predicar en llengua forastera*, cosa no sols vista ab mal gust per varis Srs. Bisbes de nostra terra, y fins per Srs. Bisbes castellans, sinó que al mateix temps es causa de que nostre poble, que á voltas no entén ab prou perfecció la llengua castellana, se quedí á la lluna de Valencia de lo que més l' importa, de lo únich que li importa, com digué J. C. per boca de St. Lluch, es dir, sa salvació.

III

N' obstant hi ha que distinguir entre amor á la Patria y amor á la Religió.—Considerat lo que venim dihent sembla una contradicció eixa proposició, més no ho es.

Un pot tenir amor á la patria, sens tenirne á las tradicions pátrias, per la rahó de no esser catalanista de cor; ja qu' eix amor á la patria pot provenirli del actual estat de cosas y á més perque treballant per sa patria treballa per lo seu: y l' catalanista te amor á la patria perque considera lo que aquesta ha sigut, lo que te dret y deber d' esser y no es, per causa dels governs centralistas.

N' obstant eix que sols té un petit amor á la Patria, un cop estará ben impregnat de l' historia d' eixa patria vexada y humillada 'ns seguirá á nosaltres, es á dir tin-

drà estimació á las tradicions pátrias y per tant á la principal, la religió Católica.

Avuy per avuy com que no hem arribat á la realisació de nostras ideas, com que no hem arribat encara á la possessió de lo nostre, necessitem del apoyo de tots sens mirar sí, fora l' amor á la nostra terra, pensa fulano A, diferent de fulano B, y eixos diferent de nosaltres.—Demá que arribarem á la consecució de nostres ideals senyalarém una ratlla y dintre ella haurém d' estar los verdaders aymadors de la nostra patria—¿quina será en punt á religió la ratlla que senyalarém? De lo exposat de las Bases de Manresa y de nostra historia 's deduheix.

Alfred Pujol y Roca.

(De La Costa de Llevant).

¡LA GRAN FESTASSA!...

— Noy... noy... ¿qué no ho sents, Batllori?

— ¿Y ara, que té; per qué crida tant?

— Gran novetat. Alegrat; estém de festa, ja no hi ha penes, ja pots dí á la Reparada que avuy posi pilota á l' olla...

— Pero, qué passa?...

— ¡Qué passa!... Mira, digues als músichs que ja poden venir desseguida y donarém l' últim repás al himne nou, porque aquesta nit es precis que toqui la xaranga á la plassa del grá.

— ¡No comprench!...

— Tu deixat de rahons, y digues al casé de l' abadia que toqui les campanes en senyal d' alegría, porque...

— Y donchs, ¿que no puch sapigué á qué 's deu tan inesperada festa?

— Sí, home, sí; pero ves y... , ara mateix no sé ahont soch, ¡tinch un cap!... digues á tots 'ls joves del poble que 's deixin de treballar porque hem d' aixecar l' envelat á la plassa del bestia, y á la nit á les deu comensará 'l ball; jo 'l pàgo.

— Y si hem pregunten á qué 's deu tanta alegría, ¿qué diré?

— ¡Cóm, qué dirás! Digalshi que... ¿peró que tu no has llegit als diaris de la ciutat, la gran novetat del día?

— ¡Ay, ay, no senyó! No he llegit més que dintre de poch arribarán á Barcelona molts presos dels que tenia Aguinaldo en son poder, y que...

— Fuig, home, fuig, no es aixó.

— Donchs no ho entench.

— Mira, l' objecte de la gran festassa es porque á Madrid, s' ha fet lo discurs més bo de tota la temporada: ¡Ha parlat en Canalejas! y es precis que per tot arreu se fassin festes porque tots *los pares de la patria* diuhen que 's lo milló sermó polítich que s' ha *pronunciat* al torín parlamentari. Diuhen que ha dit unes veritats com á cases, y que no hi ha ningú que digui ab tanta *prosodia*, les coses qu' ell ha dit. Tots los parlayres d' ofici han quedat petits al seu costat.

— Home, no fa gaires dies que vos-té va dir tot lo mateix, respecte de 'n Maura.

— Bé, pero Maura s' entretenia parlant de la marina, y com que ara ja no 'ns hi cal pensar porque á n' aquestes hores ja deuen estar desarmats los únichs barcos que li quedaven al pobret Estat espanyol pera portar á passeig á *los hijos del capitán*, convé solemnisa lo que ha dit en Canalejas.

— ¿Y qui es aquet senyó?

— ¡Com qui es!... ¿Tú no coneixes á en Canalejas? Donchs mira, es l' *ex-ministro joven*, es aquell que va anar á Cuba á estudiar no se lo qué; es el que sen més jove en edat ha estat en més partits; es lo que pot vanagloriarse de tenir tants *ex* com grupos polítichs hi han al Estat espanyol; es...

— Polítich; ja está dit tot. Créguim senyor Macari, no fassi cas de tota aquesta *cábala* d' homes, que no busquen més gloria que podé fer uns quants discursos plens de fraseologia ben estudiada y que no acaben en res prácticich, com si fossin butllofes de sabó. Jo crech que ni 'ls uns ni 'ls altres convenen á Espanya, porque lo qu' aquí 's necessita son més fets y menos discursos; aixís, donchs, igual 'ns te que Canalejas digui blat, com digui ordi; al cap de vall no ha de fe més que política centralisadora, y tots sabem que 'ls catalans no hem d' esperar res dels regeneradors fracassats, ni dels polítichs que simulen fer la oposició al actual govern.

— ¡Ay noy!... Tens molta rahó, Batllori.

— Y es clá, home, pero no sé quin genit es lo de vosté, que 's deixa portá per lo que diuhen quatre diaris rotatius que al cap y al fi viuhen de les exageracions que ab molt de bombo y platerets saben estampar en sas columnes.

— Quedém, donchs, en que no hi ha música, ni ball ni campanes.

— Y quedém també, en que hem d' escoltá tot quant diguin los polítichs, en sos discursos més ó menos fogosos, com qui sen explicá un quento de *Las mil y una noches*.

E. Cantero Hernandez.

Tortosa 12 Janer de 1900.

(DE NOSTRA COLABORACIO)

CONDOL PERO ENCORATJA

Avuy, gracias á Deu, lo desvetlament de nostra Patria es un fet.

Lo mateix en les afraus del Pirineu com á las riberas del Ebre, lo mateix montanyesos que gent de terra baixa, en una paraula, tots els catalans, es

troban cansats, desenganyats y aburrits d' eixos Governos de la Espanya *uniformista* que 'ns han portat á la ruina y al descredit; tots gemegan y cridan, girant los ulls en vers nostra estimada Catalunya y cercant en Ella la salvació.

Tots, com á Mare, la invocan exigint reivindicacions, mes, condoleix al contemplar quant migrades son. Uns se contentan en demanar un Govern decentralisador; altres, volen un Concert Economich pera cada provincia artificial, no veyent las fatals consecuencias que reportaria un nou caciquisme; altres, volen un Concert Economich unich pera tot Catalunya y, altres, á més del Concert *únich* una forma d' Autonomia Administrativa, essent ja més consequents. Aspiracions que, totas juntas, forman l' aspiració progresiva d' un poble que evoluciona llur estat social.

Mes cap d' eixas aspiracions pot reportar lo benestar moral y material de nostre [preuhada Catalunya, porque, mentres Catalunya no tinga son modo de ser, aixó es: mentres no siga ben catalana, es imposible que hi cerquen un benestar veritable. Ab algunes de las aspiracions, com es la Autonomia Administrativa, podria alcanzar una prosperitat relativa, fent de Catalunya un poble ben administrat pero ja may ben governat, porque se pot doná 'l cas, com de segur es donaría, que la lley siga ben cumplida mes no ben apropiada pera 'ls que l' han de cumplir, qué 's com si diguessim ¿de que 'n traurém que nosaltres sigám los administradors de casa nostra, si 'ls que dictan y manan ho fan desde 'l Madrid burocratich? y, diheume, ¿desde aqueix Madrid burocratich se poden donar lleys apropiades pera Catalunya? de cap manera: porque, élls no senten lo carácter, necessitats y modo de ser de Catalunya y solsament els catalans que ho senten ho poden fer com cal; á més, la experiencia ho ensenya, y aixís veyém com los que 's dedican á estudiar les tradicions, costums, lleys y constitucions d' un poble son llurs fills, y 'ls que ho fan sense serne, may arriban á compenetrarse del verdader esperit que las informa.

Per consegüent, ab la Autonomia Administrativa no fariam més que cambiar de condició, de la condició d' esclau á la de servidor que, encar que 's veritat la ventatja, ab tot, lo servidor may es amo de lo seu, y nosaltres, els catalans, som amos de Casa y tenim y estém obligats á reivindicar los drets de nostre Patria que un jorn foren esborrats del llibre sant de la Llivertat.

Per só, eixa rebrotada de nostra terra que 'n dihem catalanisme y propiament nacionalisme, treballa sens parar, gastant tots los enginys que

permet la lley pera deixondir lo poble, ensenyantli lo que fou, lo que es y lo que deu esser, es la veu de Catalunya opresa y esclavizada per la forsa brutal, que crida vindicació de lo seu; per eix motiu, al meditar l' actual moviment social no 's pot menos de condolirse ensemps que encoratjarse, puig, si es veritat que totes eixas aspiracions son migrades y mancades d' un esperit veritable y nacionaliste, ab tot, es certa senyal que 'l poble 's desperta y camina cap al puesto que li correspon; pot tardar, pot passar periodes de persecució, pot sufrir moviments de va-y-ve, pró no hi fá res pera son triomph, la embranzida del moviment social está donada y arribará á la fi, que es: la Autonomia Administrativa y Política de Catalunya.

Cooperém, donchs, catalans, ab nostres forsas y, tot mirant ab simpatía eixas aspiracions progresivas que evolucionan l' estat social de Catalunya, no parém un instant de predicar nostra doctrina continguda en las Bases de Manresa. Femho aixis pera lograr que 'l mal baf de Ponent no assoli nostra Patria y, ben prompte, s' alcansará lo que volém.

P. Queralt.

Janer de 1900.

SECCIÓ RELIGIOSA

LOS EJERCICIOS ESPIRITUALES

Hem assistit á 'n' ells, y ens hem felicitat veyent la Esglesia del Seminari plena de gom á gom y ocupada per homens de totes condiciones y classes, que seguint los impulsos de sa recta conciencia han fet un petit espay en los negocis temporals, dedicant dugas horas al tracte y negoci de la salvació. No 'ns espliquém la vida d' altre modo. Mirám indispensable per certes parades en la carrera de les ocupacions del mon y de la terra, aixis com en los pasatemps mes febles. Sobre tot sen la reacció fenómeno forsós y desitjat que sempre evita una terminació funesta quan l' estat morbós del cos humá arriba á cert periodo, la reacció moral mediant espirituals Exercicis que porten al damunt lo coneixement de les enfermetats més arrelades en l' ánima del home, constituheix la curació de les malalties del espirít.

Tal es, sense cap dupte, la trascendencia del fenómeno moral que tal reacció significa quan aquesta paraula no assusta á persones irreflexives que ni l' estimen ab son real valor ni la desitjen oblidant los beneficis que reporta l'legitimament aplicada.

En los Exercicis espirituals, hem admirat, además d' una assistencia constant y sense decaiment d' una atenció callada y profunda lo zel incansable y ardent, la tendresa de pare, lo coneixement del cor humá y 'ls verdaders torrents d' eloqüencia Cristiana en que 'l Reverent Pare Matas, ha interpretat lo fi sublim del gloriós San Ignaci de Loyola, en s' admirable obra dirigida á la conversió del pecador á qui

's fa recordar son principi diví y son destí etern.

Creyem, donchs, que serán moltes les ánimes que despres de conmogudes sentirán les dolsors de sa propia conversió, que nostre volgut Prelat constant assistent als Exercicis al cap de sos fills experimentarà verdadera satisfacció quan despres de tals fruits los distribuheixca la Sagrada Comunió, com ho estará també satisfet l' humil Jesuita que per espay de vuyt dies ha endolsat els nostres oits y conmogut nostres cors. ¡Qué 'l Deu de les Misericordies infinites beneheixca sos esforços y sá salvadora empresa ab verdadera regeneració del individu y de la societat!

SANTS DE LA SETMANA

Diumenje, dia 14, Dolcissim Nom de Jesus.—Dilluns, 15, San Pau y San Mauro.—Dimars, 16, San Marcelo.—Dimecres, 17, SAN ANTONI ABAD.—Dijous, 18, Santa Prisca.—Divendres, 19, San Mario.—Disapte, 20, San Sebastiá y San Fabiá.

Lo dimecres, festa de San Antoni, se celebrarán en la Iglesia del mateix nom les tradicionals funcions religioses organizadas pel gremi de pagesos.

NOTICIES

L' Excm. Arquebisbe de Tarragona, competentment autorizat per Su Santitat el Papa Lleó XIII, ha nombrat individu del Colegi de Doctors de la Facultat de Cánons del Seminari Pontifici de Tarragona, á nostre molt volgut y respectable amich el M.ltre. Sr. Dr. D. Ramón O'Callaghan, Canonge Doctoral d' aquesta Santa Seu.

Creyém qu' ab nosaltres tota Tortosa sentirá especial satisfacció per tal nomenament, já que son per tothom reconeguts els merits y condicions del sabi bibliógrafa qu' ab tant d' entussiasme com abnegació, ha contribuït desinteresadament al llustre d' aquesta insigne ciutat, qual historia 's Deu, en gran part, als profonts estudis del Dr. O'Callaghan, á qui felicitem desde les columnes d' aquest setmanari.

Despres de llerga malaltía ha mort en aquesta ciutat la Sra. D.ª M.ª de la Cinta Espuny, mare carinyosa de nostres volguts amichs D. Joan y D. Ramon Nivera.

Mentres preguém á Deu per l' ánima de la difunta y 'ns associém á la profunda pena de s' affigida familia, desitjém que 'l Senyor dongui á 'n' aquesta la resignació cristiana pera consol de sos cossos.

R. I. P.

El Governador Civil de Barcelona usant de les facultats discrecionals que li dona la suspensió de garantíes, ha imposat á nostre ben volgut confrare *La Veu de Catalunya*, una multa de 250 pessetes per l' article titolat *Observacions* publicat fá deu dies en aquell periódich.

Sentím la ensopegada de *La Veu de Catalunya*. No hi ha remey, els polítichs 'n compte de feros *Observacions* venen á Catalunya á..... predicar socialisme. ¡Vaya un hermano!

La Germandat Josephina ha encarregat los sermons del próxim Novenari al gloriós Patriarca San Joseph, á nostre volgut y distingit amich lo M.ltre. senyor

Dr. D. Marcos Montaner, Canonge d' aquesta Santa Esglesia Catedral.

Ab la nostra serán moltes les felicitacions que per aquesta elecció rebrá la Germandat Josephina.

Hem rebut nostre volgut confrare *La Veu del Ampurdá*, setmanari de Eiguera, que surt pera defensar la causa regionalista.

La valentía de son programa y els nobles propósitos d' aquella publicació, ens alenten á nosaltres pera seguir pel camí emprés y á recomanar un cop mes á tots els periódichs catalans la pau y l' unió entre 'ls elements catalanistes.

Desitjém á *La Veu del Ampurdá* molts anys de vida y molta prosperitat.

Per excés d' original no publiquem avuy les comunicacions crehuades ab motiu del endorrocament de la *Creu de terme* de La Galera, pero tenim la satisfacció d' adelantar qu' en virtud d' haver autorizat la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando al Sr. Mestre pera que la representi en aquest assumpto, nostre volgut company vá enviar ahir un ofici al senyor Alcalde d' aquella població manifestantli qu' aquella docta Corporació ha concedit el traslado d' aquell monumet arqueològich sempre y quan se fassi ab lo cuidado que sa importancia requereix.

Demá, dilluns, primer aniversari de la mort de D. Antoni R. Messa y Alba, pare de nostre volgut amich D. Antoni Messa, se celebrarán misses resades en la Esglesia de les Dolors aplicades en sufragi de l' ánima del finat.

Recomaném l' assistencia.

Tenim noticies de que sortirá 'l dia 20 del mes que som, á Barcelona, un nou setmanari catalá consagrat á la defensa de la patria y de la bona literatura de la terra.

Nostre amich, l' intelligent encuadernador D. Baldomero Beltran, ens ha enviat un magnífich almanach—anunciador, tirat en plata sobre un fondo marró.

Aquest treball recomana son taller, provist de tota mena de maquinaria que li permetrá, desde avuy, competir ab les millors cases d' encuadernacions de lujo.

El felicitem.

Casi tota aquesta setmana ha bufat la mestralada, d' una manera tan forta, que fa creurer serán moltes las branques arrencades l' abreria.

Totes les Misses que 's celebrarán demá, dilluns, desde les set hasta les onse y mitja del dematí en l' esglesia de Ntra. Sra. dels Dolors s' aplicarán en sufragi de l' ánima d'

El senyor

D. Antoni R. Messa y Alba

que morí á

Barcelona lo 7 de Janer de 1899.

R. I. P.

Sos affigits Viuda, fills, filles polítiques y nets, preguen als seus amichs se serveixquen assistir á qualsevol de dits actes religiosos.

L' Ilustrissim Sr. Bisbe de Tortosa s' ha dignat concedir 40 dies d' indulgencia per cada Missa que s' oiga á intenció de l' ánima del difunt.